

πτηνών. Ἴδου ἡδύοκσεν ὁ τὰ πάντα δυνάμενος νὰ πικράνη τὸν δούλον του καὶ νὰ ποτίσῃ αὐτὸν τὸ ποτὸν τῆς θλίψεως... Ὁ Θεὸς εἶναι μέγας, καὶ ἄς γίνῃ τὸ θέλημα του. Ἡ ἄκτις τῶν Βενι-Ζιέν ἔπαυσε φωτίζουσα τοὺς υἱούς της.

Ὁ πιστὸς Ἰουσοῦρ ἐξυβρίσθη εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὁ Δημιουργὸς ἐνετύπωσεν ἐπὶ τοῦ πλάσματος τὴν εἰκόνα του· ἀλλ' ὁ κόραξ εἶναι μέλας ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ, ἡ δὲ περιστέρη λευκή... οὐδὲ τὸ ἐρπετόν, ἂν καὶ ὑπὸ τοὺς ὄνυχας ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, προσέβλεπε τὰς σάρκας τοῦ αἵτου· τὸ δηλητήριο μόνον τὰ πτερὰ του ἐκηλίδωσεν.

Ὁ Θεὸς προστατεύει τὴν ἰσχύϊν τοῦ λέοντος καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δικαίου, διότι εἶναι ἰδικὰ του καὶ ἀπόδειξις τοῦ βραχίονός του. Ἀλλ' ἂν ἡ ὕβρις εἶναι μηδέν, μεγίστη εἶναι ἡ ἀμαρτία.

Πάντα ἱστάνται ἐνώπιον τοῦ Ἀλλὰχ καὶ τοῦ Προφήτου του, ἀπὸ τοῦ κόκκου τῆς κόψεως μέχρι τοῦ ὄρου, καὶ ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ἀδύτοις τοῦ νοὸς ἀπομεινάσης ἀνεκτελέστου ἰδέας ἄχρι τοῦ βρυτέρου τῶν ἐγκλημάτων ἡμέραν δέ τινα πάντα θὰ τεθῶσιν ἐν τῇ πλάσσει, καὶ ἕκαστον ἐγκλημα θὰ τιμωρηθῇ ἀναλόγως τῆς φύσεώς του.

Οὕτω, πρὶν οἱ ὑποτελεῖς ἀποτίσωσιν εἰς τὸν Μουχῆρ καὶ Νεχρὶ τὴν ποινὴν τοῦ τάφου¹, ἡμεῖς οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς εἰμεθα προωρισμένοι νὰ ἐπιβάλλωμεν εἰς αὐτοὺς τὴν ποινὴν τῆς ζωῆς... καὶ ἡμεῖς ἐννοοῦμεν νὰ τιμωρήσωμεν τὴν κατὰ σοῦ γενομένην ὕβριν, διὰ τρόπου τοιούτου, ὥστε νὰ μείνης εὐχαριστημένος...

Ὁ Μαμφρέδης ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἀλλ' ὁ Ἀμνηρ, ὑπεφυγὼν τὸν ἀνεμοστρόβιλον ἐκείνον τῶν ἀνατολικῶν μεταφορῶν, ἀνέκραξεν :

— Ἀξίος μητρός ἀκολάστου, ἀξίος νὰ ἴδῃς τοὺς υἱούς του ἐπαιτούντας ἄρτον ἀτιμίας παρὰ τοῦ ἐχθροῦ τῆς ζωῆς του εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος ἀναθέτει εἰς ἄλλον τὴν ὑπεράσπισίν του ἐν ζητήματι τιμῆς.

— Μὴ τὸ στόμα τῆς συκοφαντίας θέλει νὰ σὲ ἐκδικήσῃ; Μὴ ἡ χεὶρ τοῦ δολοφόνου ἀναλαμβάνει τὴν ὑπεράσπισίν σου; Δὲν εἰμεθα ἡμεῖς ὁ Μουλεάς σου, εἰς τὸν ὅποιον ὁ Προφήτης ἔδωκεν ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς ζωῆς σου καὶ τῆς περιουσίας σου;

— Ὅχι ὁμως καὶ ἐπὶ τῆς τιμῆς μου.

— Ἄν λοιπὸν ἐζητοῦμεν παρὰ σοῦ θυσίαν τινὰ ὑπὲρ τῶν λαῶν μας καὶ ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς οὐδὲν θὰ ἐλογίζεσο τὰς εὐεργεσίας μας καὶ τὰς τῶν προγόνων μας; Εἰς οὐδὲν θὰ ἐλογίζεσο ὅτι σὲ ἀπεσύραμεν ἀπὸ τῶν ὁρέων τῆς Σικελίας, ὅπου κατῴκεις καὶ ἔζης ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν θηρίων τοῦ δρυμοῦ;

— Πρὸς τί μοῦ ἐνθυμίζεις ὅ,τι δὲν ἐλησφόνησα; ὅ,τι εὐχαρίστως πάντοτε ἐνθυμοῦμαι; Θὰ φονεύσω τὰς συζύγους μου, τὰ τέκνα μου, τὸν ἵππον μου, τὸν σκύ-

¹ Πᾶσαι αἱ διὰ κυρτῶν φράσεις ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ Κορανίου.

λόν μου, καὶ ἐμὲ αὐτὸν ἐπ' ἐκείνων, ἂν τὸ ἐπιθυμῇς...

— Ὅχι, δὲν θέλωμεν τὸ αἷμά σου. Ἀπ' ἐναντίας, ἐπιθυμοῦμεν τὴν ζωὴν σου καὶ τὴν φήμην σου. Θὰ ἴδῃς ἕνα εὐπατρίδην νὰ σοῦ ζητήσῃ συγχώρησιν ἐνώπιον συνεδρίου ἱπποτῶν. Θὰ ἴδῃς νὰ θέτῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου τὴν κόριν τῶν ποδῶν σου ὡς διάδημα δόξης. Θὰ ἴδῃς νὰ καθῇται εἰς τοὺς πόδας σου ὡς ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ θρόνου τῶν ἰσχυρῶν. Τί ζητεῖς περισσότερο; Ὑπάρχει ὄριον καὶ εἰς τὴν ἐκδίκησιν. Τί διδάσκει τὸ Κοράνιον σου ἐν τῷ Σουρά - Ἀαράφ; — Συγχώρει ἐκουσίως, εὐεργέτει τὸν ὁμοίον σου, μὴ ἔριξε πρὸς τοὺς ἀμαθεῖς. — Μὴ αὐτὰ δὲν διδάσκει καὶ τὸ Ἅγιον ἡμῶν Εὐαγγέλιον;

— Προφήτης μου εἶναι ἡ καρδιά μου. Ὁ κόμης εἶδε τὸ αἷμά μου· μετέκλυψε διὰ κόψεως. Δὲν δύναμαι νὰ τὸν συχωρήσω. Δύναμαι, ἂν θέλῃς, νὰ δώσω δι' ἐπακισχίλια ἔτη τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν Ἐβλίς, ὅπως τὴν βρσάνιζα κατὰ βούλησιν, ἀκόμη καὶ δι' ὅλον τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὅποιον ὁ Ἀλλὰχ κατεδίκασε τοὺς καταχραστὰς νὰ σύρῳσιν ἐν τῇ Γεέννῃ τὴν ἄλυσιν τῶν 70 πῆξεων, διὰ μέσου τοῦ θείου καὶ τῶν φλογῶν, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ συχωρήσω τὸν κόμητα, διότι μετέκλυψε διὰ κόψεως.¹

— Ἀνάθεσον, Ἀμνηρ, τὴν ὑπόθεσίν σου εἰς τὸν βασιλέα... σὲ παρακαλεῖ ὁ Μαμφρέδης.

— Ἀνέθεσα αὐτὴν εἰς τὴν κόψιν τῆς σπάθης μου, (καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔσυρε τὴν σπάθην του καὶ ἔθετο αὐτὴν ἀστράπτουσαν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Μαμφρέδη)... ζήτησέ την ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἂν σοὶ τὴν παραχωρήσῃ, ἂν σοὶ ἀπαντήσῃ, ἔστω ἰδική σου.

— Ἰουσοῦρ, τὸ θέλωμεν.

— Τὸ θέλεις;... ἔστω· διάταξον αὖριον τὸ πρῶτ' νὰ μοῦ φέρωσιν ἐν τῷ σαρκίῳ τούτῳ τὴν χεῖρα, ἡ ὁποία μετέκλυψε, φέρουσιν μετὰ τῶν δακτύλων χάρτην, περιέχοντα αἵτησιν συγγνώμης, καὶ ἐγὼ θὰ σοὶ ἀποστείλω αὐτὸν ὀπίσω ἐσπραγισμένον διὰ τῆς σφραγίδος μου... Τότε θὰ εἶπω ὅτι ἱκανοποιήθην καὶ θὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἔριν.

— Αὕτη εἶναι ἀφρικανικὴ ὁμότης καὶ τὸ βασιλεῖον ἡμῶν οὐδέποτε θὰ βεβηλωθῇ διὰ τόσης βραδρότητος. Ἐστω, Ἰουσοῦρ, ἀφοῦ δὲν θέλεις ν' ἀναθέσῃς εἰς ἡμᾶς τὴν ὑπόθεσιν, εὐαρεστήθητι τοῦλάχιστον ν' ἀναβῇ τὴν μονομαχίαν.

— Νὰ τὴν ἀναβῇ; Εἰξεύρεις τί εἶναι γεγραμμένον ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ σοφοῦ; Ὅταν ἡ στέγη ἀρχίσῃ νὰ φθίρεται, ἄλλοι αὐτὴν, διότι θὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς οἰκογενείας σου. — Ἄν ἄριστος τὸ

¹ Τὴν φράσιν ταύτην συναθίζουσι συχνάκις οἱ Μουσουλμάνοι, διότι, καθ' ὅσον λέγει ὁ Ἀβουλφάδας ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Εὐείρας, ὁ Μωάμεθ, φεύγων τὸν διωγμὸν τῶν Κοραϊστικῶν, διήλθεν ἀσφαλῶς διὰ μέσου τῶν πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ ἀποσταλέντων, ρίψας δόξα κόψεως ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των καὶ ἀπαγγέλλας τὸν ἐπόμενον στίχον τοῦ Κορανίου: — Ἐκαλύψαμεν αὐτοὺς διὰ κόψεως καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἰδῶσιν ἡμᾶς.

αἷμα ἐπὶ τῆς πληγῆς, ὁ θάνατος θὰ δρέψῃ τὸν καρπὸν τῆς ἀμελείας σου. Κοιμήθητι ἐπὶ τῆς ὕβρεως καὶ θὰ ἦσαι ἀξίος ἡ ὕβρις νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ σοῦ.

— Πήγαينه λοιπὸν, πιστὲ δοῦλε, παρότρυνε εἰς τὴν ἀλληλοκτονίαν Σαρακηνούς καὶ Χριστιανούς, ἀνοίξε σὺ αὐτὸς τὰς πύλας καὶ παραδός ἡμᾶς εἰς τὸν ἐχθρόν... Ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ γῇ ἄλλοτε εἰς ἀσεβῆς Ἀμνηρ ἐσπραξεν ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ τὸν Ἅγιον Βερτάριον. Ἀνανέωσε τὸ ἀνόσιον ἐγκλημα, διότι οὔτε ἐγὼ θὰ ἤμην ὀλιγώτερον ἀθῶος, οὔτε σὺ ὀλιγώτερον κακοῦργος... Ἐγκατάλειψον, Ἀμνηρ, τὴν ἔριδά σου, πρὸς χάριν μου... σὲ καθεκετεύει ὁ βασιλεὺς.

— Δὲν δύναμαι, υἱὲ τοῦ Φρειδερίκου, δὲν δύναμαι...

Ὁ Μαμφρέδης, ἐγερθεὶς βιαίως, ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν Ἀμνηρ καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸν ἐξώστην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ ὄρους Κασσίμου ἐφαίνοντο τὰ εἰρεπία τῆς Ἡρακλείας, ἣν εἶχεν ἐξολοθρεύσῃ διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου ἡ λύσσα τῶν Βανδάλων...

Μεγάλα εἶναι τὰ εἰρεπία ἐκεῖνα καὶ πράγματι ἀξία τῶν γιγάντων τῆς Ρώμης, οἵτινες οὐ μόνον φθάνουσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ρακῶν τοῦ μεγαλείου των ὑπερτεροῦσιν ὅ,τι μεγαλοπρεπὲς ἀνήγειρεν ἡ φειδωλὴ τῶν νεωτέρων φιλοδοξία.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Σὰς ἐξορκίζω, ἐπανέλαβεν, ἀκουσατέ μοι. Πρέπει νὰ μάθητε τὴν ἀλήθειαν, διότι τὸ πᾶν δύναμαι νὰ ὑποφέρω, πλὴν τῆς καταφρονήσεώς σας. Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἶδον ὑμᾶς, μοι ἐφάνη ὅτι τὸ λογικόν μου, ἐπὶ τόσον χρόνον ταραχθέν, ὑπὸ τίνος δὲν ἠξέσω παραφροσύνης, ἐπανεύρισκεν ἅπαν αὐτοῦ τὸ σθένος.

Ἐκατηράσθην τὸ ἐγκλημα μου, καὶ δὲν ἠθέλησα πλέον νὰ τὸ ἐπικυλώσω. Πρὸ τοῦ ἀγνοῦ βλέμματός σου ἠρρυθρίων, ἤμην δυστυχής. Μήπως ἠράσθην ὑμῶν, ἐπειδὴ ἦσθε τόσον ἀγνή καὶ τόσον πρᾶξα;

Ἐπάρματα κατελάβετε ἅπασαν τὴν καρδίαν μου! ὦ! ποσάκις δὲν κατηράσθην τὴν ταπεινώσιν μου! Πόσον ἡ ζωὴ μοι ἠθέλεν εἶσθε εὐδαίμων καὶ ὠραία ἐγγὺς ὑμῶν!... Δὲν ἤλπιζον ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἠδυνάμην νὰ καταστῶ σύζυγός σας. Δὲν ἔτρεφον τόσῃν ὑπερηφάνειαν.

Ἀλλὰ προσεφέρεσθε πρὸς με εὐνοϊκῶς καὶ ἠδυνάμην νὰ ἀναμείνω παρ' ὑμῶν μικρὰν τινα φιλίαν.

Ἦτο πολὺ δι' ἐμὲ νὰ ζῶ ὑπὸ τὰ ὄμ-

ματά σας, ἐν τῇ ἀκτινοβολήσει τῆς καλλονῆς σας, ἐν τῷ γοήτρῳ τῆς φωνῆς σας, ἐν τῇ μέθῃ τοῦ μειδιάματός σας νὰ μὴ καταλείπω ὑμᾶς ποτέ, νὰ σᾶς ὑπηρετῶ καὶ σᾶς λατρεύω.

• Ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον.

• Λέξεις τις ἀκουομένη, βλέμμα λάθρα συλληφθέν, ἡδύνατο νὰ προδῶσθαι ὑμῖν τὸ ἀπόρητον.

• Καὶ ἐκουσίως κατεδίκασα ἑμαυτὸν εἰς ἐξορίαν.

• Ἀ! πόσον διετελέσα εὐγνώμων ὑμῖν ὅτε μοὶ ἐδῶκατε τὸ φυλακτήριον ἐκεῖνο ὅπερ ἀνῆκεν ὑμῖν, ὅπερ ὑμεῖς εἴχετε ἴσως ἀσπασθῇ!...

• Πόσον ἡ προφιλὴς αὕτη ἀνάμνησις μοὶ ἦτο πολύτιμος!

• Οὐδέποτε μὲ κατέλιπε...

• Τὸ ἔφερον ἐδῶ, ἐπὶ τοῦ στήθους μου, καὶ τὸ φέρω εἰσέτι.

• Τὸ ἐσπέρας δὲ ἐν τῇ μοναξίᾳ τοῦ βίου μου, ὅτε διενούμην τὴν γενέτειράν γῆν μου, πάντα τὰ καταλειφθέντα ἐν αὐτῇ προσφιλῇ ὄντι, εἰς αὐτὸ ἀπηύθυνα πάσας τὰς προσευχάς μου, πάσας τὰς ἐλπίδας μου.

• Οὐδέποτε ἀπεκοιμήθην, ἐν νυκτοφυλακῇ, ὑπὸ τὴν σκηνήν, ἣ ἐν τοῖς ἄμμοις τῆς ἐρήμου, χωρὶς νὰ θλίψω τὸν προσφιλῆ τοῦτον θησαυρὸν ἐπὶ τῶν χειλέων μου.

• Ἐνόμιζον ὅτι διετήρησέ τι ἐξ ὑμῶν καὶ ὅτι εἶχον πλησίον μου μέρος τι τῆς καρδίας σας...

• Τρωθεῖς, φλεγόμενος ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, παράφρων, τὸ ἐκράτουν εἰσέτι, καὶ τοῦτο ἀναμφιβόλως μ' ἔσωσε.

• Ἀ! κάλλιον ν' ἀπέθνησκον!

• Ὅτ' ἐκλαίετε, ἀλλὰ θὰ διετηρεῖτε τοῦλάχιστον περὶ ἐμοῦ τρυφεράν τινα καὶ υπερήφανον ἀνάμνησιν, ἐνῶ, τώρα, ἐξηυτελισμένος, πεπτωκώς, κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀτιμίας, εἰμαι ὁ δυστυχέστερος τῶν θνητῶν. Καὶ ἐνῶ λατρεύω ὑμᾶς, ὑμεῖς...

Ἐπῆρχεν εἰς τοὺς λόγους τούτους ἐκφρασίς σπαρτακτικῆς θλίψεως.

Ἐν δάκρῳ ἔρρευεν ἐπὶ τῆς παρειᾶς του, ἐξαφνισθὲν ἐν τῷ μύστακι αὐτοῦ. Ὁρθίος πρὸ αὐτῆς, ὠχρός, μελανέμων, μὲ τὸ πρόσωπον ὑψακωμένον ὑπὸ τοῦ δακρύου ἐκείνου, ἦτο τοιοῦτος, οἷον αὕτη τὸν εἶχε παρατηρήσει τὴν πρώτην ἡμέραν.

Ἐφρίξεν, ἰσχύς τις ἀκαταμάχητος ὥθει αὐτὴν πρὸς αὐτόν, ἠνέψξε τὸ στόμα, ἔμελλε νὰ ὁμιλήσῃ...

Ὁ Πέτρος ἐμάντευσε τὴν ταραχὴν τῆς, ὠρεῖε τὰς χεῖρας, ἀνεφώνησε· Λευκὴ! μετὰ ζεούσης ἐλπίδος.

Ἀλλ' ἡ νεανίς ἐσκυθῶπασεν αἰφνης, ἀφῆκε στεναγμὸν καί, δι' ἐνὸς βλέμματός, τῷ ἔδειξε τὸν κόμητα καὶ τὴν Σάρραν ἐρχομένους πρὸς αὐτούς.

Πάραυτα ἡ νεανίς κατελήφθη ὑπὸ τῆς πραγματικότητος. Ὁ προσβληθεὶς σύζυγος καὶ ἡ ἑνοχος γυνὴ ἦσαν πρὸ αὐτῶν.

Ὁ Πέτρος ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, καὶ βαδίζων βραδέως, κατηφὴς καὶ σιγηλός, ἔλαβε μετὰ τῆς δεσποινίδος τὴν πρὸς τὸν πύργον ἄγουσιν.

ΙΗ'

Τὴν ἐπομένην ἑβδομάδα πάντες οἱ ἐν Καναλὲλ ξενιζόμενοι ἐπέστρεψαν εἰς Παρισίους. Ἡ ἡμέρα τοῦ ὑμεναίου προσήγγιζε.

Ἡ Λευκὴ εἶχε μεταβῇ μετὰ τοῦ θεοῦ τῆς εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ μεγάρου Δεσυνῆ, αἱ δὲ ἐργασίαι εἶχον ἀρχίσῃ πρὸς ἐπισκευὴν τῆς ἀρχαίας καὶ πολυτελοῦς ταύτης οἰκοδομῆς.

Τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἔμελλε νὰ ἐγκαταστῇ ἐν αὐτῷ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, μεθ' ὧς ὁ Σεβεράκ θ' ἀνεχώρει δι' Ἀλγερίαν, ὅπου θὰ ἤρχετο καὶ ἡ σύζυγός του, πιθανόν, διότι τοῦτο ἔμεινε σκοτεινόν πως.

Ἡ Λευκὴ ἐρωτηθεῖσα ἀπεκρίνατο ἀορίστως. Ὡς πρὸς τὸν Σεβεράκ, ἐπέμεινε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν θέσιν του, μεθ' ὧς τὰς παροτρύνσεις τοῦ κόμητος νὰ μείνῃ εἰς Παρισίους.

Ἡ ἐπιμονὴ αὕτη ἐφαίνετο ἀνεξήγητος τῷ κόμητι, διὸ ἡμέραν τινα εἶπε τῷ Φροσσάρ:

— Τί διαβोलὸν! ὁ Σεβεράκ θέλει πάλιν νὰ ὑπάγῃ εἰς Ὀράν; Ὁ ἀφήτη μόνην, μετὰ τινὰς ἡμέρας τοῦ γάμου, γυναῖκα, ἣν λατρεύει, καὶ τοῦτο διὰ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ ἴδῃ τὰ ρυπαρὰ μπουρνούζια τῶν Ἀράβων! Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐννοῶ τίποτε.

— Καὶ τί λέγει περὶ τούτου ἡ δεσποινὶς Δεσυνῆ; ἀπεκρίνατο ὁ Φροσσάρ.

— Τὸ εὐρίσκει καλόν.

— Αἱ λοιπὸν, τοῦτο εἶναι ἀπόδειξις, ὅτι ἐγκρύπτεται συνωμοσίᾳ· τὸ νεαρὸν ζεῦγος κρυφίως σκοπεύει φαίνεται νὰ ἐπισκευθῇ τὴν Ἀλγερίαν κατὰ τὴν σελήνην τοῦ μέλιτος. Ἄλλως εἶναι ἐξαίρετος τόπος. Ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ τὸ λέγουσιν. Ἐκεῖ ὁ στρατιώτης εἶναι βασιλεύς, ὅταν δὲ εἶναι καὶ πλούσιος, ὥς ἐκ περισσοῦ, εἶναι σχεδὸν Θεός. Ἡ νεαρὰ γυνὴ θὰ διασκεδάσῃ λοιπόν.

— Πολὺ πιθανόν, ἐτνθόρυσεν ὁ κόμης.

Ἀλλ' ἐνδομύχως δὲν ἦτο πεπεισμένος. Οὐδὲν ἐξακριβώσας ἐκ τοῦ Φροσσάρ, ἐστράφη πρὸς τὴν Σάρραν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔσειε τὴν κεφαλὴν σκεπτικῇ, καὶ μετὰ τινὰς λέξεις ἀνεξήγητους ὑπὸ τὴν καταφατικὴν καὶ τὴν ἀποφατικὴν αὐτῶν ἔννοιαν, ἐνεκλείσθη ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς μετὰ τῆς κ. Στέβαρτ, ἥτις μόλις εἶχεν ἀφίχθῃ ἵνα διέλθῃ ἑβδομάδας τινὰς παρὰ τῇ προσφιλεῖ αὐτῆς Σάρρᾳ.

Τέλος, πάντα ἐν τῇ διαγωγῇ τοῦ Σεβεράκ ἦσαν παράδοξα. Ἐνῶ ἡ μνηστὴ του διέμενεν εἰς Παρισίους, αὐτὸς κατῴκει εἰς Boi-le-Roi.

Ἦρχετο ὁμως καθ' ἐκάστην, ἀλλ' ἀπεποιετο νὰ ἐγκαταστῇ, ἀνεχώρει μόνον διὰ τῆς τελευταίας ἀμαξοστοιχίας ἐπιστρέφων παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

Δὲν ἠθέλησεν, ἀπὸ τῆς ἐξ Ἀλγερίας ἐπανόδου του, νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Πυραμίδων οἰκημῶν του. Πολλὰ ὑπὲρ τῆς Σάρρας ἀναμνήσεις συνεδέοντο μετ' αὐτοῦ.

Εἰς ἕκαστον βῆμα θὰ ἐπανεύρισκε τὴν εἰκόνα τῆς νεαρᾶς γυναικός. Ἐφρικία δὲ ἐπὶ παντὶ ἀναμνησκοντι αὐτῷ τὸ παρελθόν.

Τέλος ἐφοβεῖτο μὴ αὕτη ἔρχηται πάλιν παρ' αὐτῷ καὶ προκαλῇ σκηνάς.

Ἀπὸ δύο ἑβδομάδων μετεβλήθη ἐξ ὀλοκλήρου. Ἐγένετο ἰσχνή, οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου τῆς συνεσπάσθησαν πρὸς τὰ ἄνω τοῦ μετώπου· τόσῃ ἡ μόνη ἰδέα ἥτις τὴν κατεβίβρωσκεν ἐπέδρασεν ἐπ' αὐτῆς.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ὑπῆρχεν ἡδὴ εἰδὸς τι ἀποπλανήσεως.

Ἵπέφερε πολὺ· ἀλλὰ μετ' ἐπιμελείας ἔκρυπτεν ὅλας τὰς ἀγωνίας τῆς, ὑποκρινομένη ὅτι ἦτο ἐν συντροφίᾳ, τὸν δὲ ὑπόλοιπον χρόνον διερχομένη ἐν τῷ ἀνατολικῷ θαλαμίσκῳ μετὰ τῆς κ. Στέβαρτ.

Κεκλιμένη ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ τὴν κεφαλὴν κεχωσμένην ἔχουσα ὑπὸ τὰ προσκεφάλαια, ἐσκέπτετο, ἐνῶ ἡ ἀγαθὴ κυρία ἀνεγίνωσκε τὰς προσφιλεῖς αὐτῇ Ἀποθῆκας τῶν Γνώσεων, πίνουσα τὸ τέϊον. Ἀνεκύκλου ἐν τῷ πνεύματι τῆς πάντοτε τὸ αὐτὸ πρόβλημα, ἥτοι τὸ μέσον νὰ εὕρῃ ὅπως μὴ πραγματοποιηθῇ αὐτὸς ὁ ὑμηναιος.

Ἐν αὐτῷ συνεκεντροῦντο ἅπασαι αἱ ἰδέαι τῆς, προξενούσαι αὐτῇ ἀφορήτους ἀλγηδόνας.

Ἐκάστοτε ἠγείρετο καὶ μετέβαινεν εἰς τὸ παράθυρον, ὅπερ ἔβλεπεν εἰς τὸν κήπον τοῦ μεγάρου.

Καὶ ἐκεῖ, τὴν ἡμέραν, ὑπὸ αἴθριον οὐρανόν, ἐπὶ χρυσιζούσης ὑπὸ τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου πόας, ἔβλεπε τὸν Πέτρον καὶ τὴν Λευκὴν περιπατοῦντας βραδέως καὶ θλιβέως.

Ἀπεσπᾶτο τότε ἐκ τοῦ θαύματος τούτου, ἕνεκα τοῦ ὁποῦ ἡ καρδιά τῆς ἔπαλλε τόσον.

Κατόπιν καθημένη ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων ἐλάμβανε τὰ χαρτιά, ἐξέθετε αὐτὰ ἐπὶ τοῦ τάπητος, καὶ προσεκτικῇ, ὥς αἱ μάγισσαι Ἀθιγγανίδες, ὧν ἠκολούθησε τὸ καθαλιστικὸν ἐπάγγελμα ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ τῆς, ἐζήτηε νὰ μαντεύσῃ τὸ μέλλον.

Καὶ πάντοτε ἡ μοιραία ὑπερίσχυσις τῶν μαστοριῶν τῆς ἀνήγγελε θάνατον. Ἦθελε νὰ μάθῃ διὰ τίνα. Τὰ χαρτιά ἔμενον ἄφωνα. Δὲν ἔβλεπε πλέον ἐν τῷ παιγνίῳ ἡ σκότος καὶ μυστήριον.

Τότε ἠγείρετο αὖθις, καὶ χωρὶς νὰ λέγῃ λέξιν, μὲ βλέμμα ἀτενὲς καὶ χεῖλη σπασμωδικά, κατεκλίνετο ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, παραδιδόμενη ἐκ νέου εἰς διαλογισμούς.

Ἡ ἠθικὴ κατάστασις τῆς ἦτο πράγματι φρικώδης. Συγκεντρώσασα ἅπασαν τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐν τῷ ἔρωτι τούτῳ, ἠθελε ν' ἀντιστῇ, νὰ παλαίσῃ, νὰ ὑπερίσχυσῃ.

Ὁλὴ πόθος, ἐστερημένη δ' ἐκείνου, δὲν ἐλάτρευεν, ἡσθάνετο ἐν τῷ ὀργανισμῷ αὐτῆς σπουδαῖον φαινόμενον, εἰδὸς τι αἰσθητικοῦ πυρετοῦ καταταράττοντος αὐτήν. Ἐπασχε σχεδὸν ὑπὸ παραφροσύνης, εἶδετο τοῦ Πέτρου. Ὁ ὕπνος τῆς ἐταράτ-

τετο ὑπὸ φρικαλέων ὀνείρων, καὶ ἡγείρετο μὲ τεταμένα ὀδυνηρῶς νεῦρα, μὲ καθιδρα μέλη, ὡς ἐν καταστάσει καταληψίας.

Ἔσχε τὸ σθένος οὐδὲν νὰ εἴπῃ τῇ Στέ-
βαρτ, διότι ἐφοβείτο τοὺς ἐλέγχους τῆς
αἰδήμονος Ἀγγλίδος.

Αὕτη, εἰθισμένη εἰς τὰς ἰδιορρυθμίας
τῆς Σάρρας, οὐδὲν ἄνυσχε· ἔλεγεν,
ὡς ἄλλοτε, «εἶναι ἡλεκτρικὴ κρίσις», καὶ
ἐπίστευεν, ὅτι ἡ ζοφώδης αὕτη μελαγχολία
θα παρήρχετο, ὡς μέλαν νέφος ἐν τῷ
οὐρανῷ, καὶ ὅτι ἡλιακὴ ἀκτίς θα ἐπανε-
φερεν αἴφνης τὴν αἰθρίαν. Καὶ στωϊκῶς
ἀνέμενε.

Ὡς πρὸς τὸν κόμητα, ἐνησχολεῖτο
πολὺ μετὰ τῶν ἐργολάβων διὰ τὰς ἐπι-
σκευὰς τοῦ μεγάρου Δεσυνῆ, καὶ μετὰ
τοῦ Φροσσάρ διὰ τὴν κηδεμονίαν.

Ἄλλως τε, ὡς ἐκ τοῦ εὐθύμου χαρα-
κτῆρός του πάντοτε ἔβλεπε τὰ πράγματα
ὑπὸ τὴν εὐάρεστον ὄψιν. Ἦτο εὐδιάθετος
διὰ τὸ συνοικέσιον τῆς ἀνεψίας του, ἐπεί-
ραζε τὸν Μερλώ, καὶ ὑπέθαλπεν ἐπανα-
στάσεις κατ' αὐτοῦ, δίδων κακὰς παραι-
νέσεις εἰς τὴν Μαγδαληνὴν.

— Εἶσθε πολὺ ἡρέμου χαρακτῆρος ἔλε-
γεν αὕτη, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιτρέπετε εἰς
τὸν πατέρα σας νὰ σᾶς τυραννῇ. Πῶς ἐν-
θαρρύνετε αὐτὸν οὕτως, ὥστε νὰ σᾶς με-
ταχειρίζεται ὡς ἀρνίον;...

— Ἐκ τῆς πολλῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης,
ἀπεκρίνατο ἡ Μαγδαληνὴ, πρᾶττει ὅλα
ταῦτα ὁ πατήρ μου. Ἴσως εἶναι ὀλίγον
ὑπερβολικὸς, ἀλλὰ δύναμαι νὰ μνησιμακῶ
κατ' αὐτοῦ; Παιδίον μόλις ἀπώλεσα τὴν
μητέρα μου, αὐτὸς μὲ ἀνέθρεψε, καὶ τοι
δὲ στρατιώτης, τραχὺς μάλιστα, ἡγρύ-
πνει ὅμως ἐπ' ἐμοῦ ὡς σκοπός. Καὶ πράγ-
ματι εἶναι σκοπός δι' ἐμέ. Ὅτε μὲ πλη-
σιάζει τις, προτείνει λόγῃν, φωνῶν:
'Ανοικτά. Ἄλλ' ὁ ἀπότομος τρόπος ἀφορᾷ
εἰς καλόν. Ἐξ ὧσιν μ' ἐπεριποιούντο καὶ
μοι ἐξέφραζον αἰσθήματα, οὐδεὶς παρέ-
μεινε, διότι δὲν ἦσαν εἰλικρινεῖς, πάντες
ἐτράπησαν εἰς φυγὴν πρὸ τοῦ σκοποῦ.

— Πάντες ὅχι! ὁ Φροσσάρ, ὁ ἡρωϊκὸς
Φροσσάρ!

— Μόνος, ἐνέμεινε... εἶπε φαιδρῶς ἡ
Μαγδαληνὴ, καὶ δέχεται τὰς ἐξόδους μὲ
στερρὸν πόδα, οὐδὲν ἄποθαρρυνόμενος
ἐκ τῶν ἐπιθέσεων. Ἦττημένος ἐπανερχε-
ται εἰς τὴν προσβολήν· οὕτω, μιᾶ τῶν ἡ-
μερῶν τούτων, τὸ φρούριον, παρὰ τὴν ἀν-
τίστασιν τοῦ φρουράρχου, θὰ ζητήσῃ νὰ
παραδοθῇ...

— Θὰ εἶναι ἡ μόνη παράδοσις, ἣν θὰ
ὑπογράψω ἀσμένως, ἀνφώνει ὁ κόμης.
Καὶ ἂν ἔχητε ἀνάγκην πληρεξουσίου,
προσιλὲς τέκνον, ἐλπίζατε ἐπ' ἐμέ...

Καὶ ζωογονηθεὶς ὁ κόμης ἔλεγε·

— Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ συζεύξω αὐτὰς
τὰς δύο κόρας, ἀμφοτέρας, τὴν αὐτὴν
ἡμέραν, θὰ ἦτο λαμπρόν! Ἄλλ' ὁ Μερλώ
εἶναι κτήνος, ὅπερ οὐδὲν ἄκούει τὴν
λογικὴν.

Καὶ ὁ κόμης ἐφαντάζετο ἐξαίρετον τε-
λετὴν, πληθὺς προσκεκλημένων καὶ λαοῦ,
τὴν ἐκκλησίαν ἀνθοβριθῇ καὶ φωτοβόλον,
καὶ εἰς τὸν βωμὸν δύο νύμφας ὑπὸ τὸν

λευκὸν πέπλον τῶν. Ἦτο ὠραία εἰκὼν
καταθέλγουσα αὐτόν. Κατ' ἀρχὰς εἶχε
σκεφθῇ νὰ δώσῃ μεγάλην ἐροτὴν εἰς τιμὴν
τοῦ γάμου τῆς ἀνεψίας του, ἀλλ' ἐκωλύθη
ὑπὸ τινος παρατηρήσεως παρὰ τῆς δεσποι-
νίδος Δεσυνῆ αὐτῷ γενομένης. Κυριευ-
θεῖσα αὐθις ὑπὸ τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν,
ἡ Λευκὴ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ν'
ἀποσυρθῇ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς μοναστή-
ριον, ὅπως δεηθῇ καὶ προπαρασκευασθῇ
διὰ τὴν νέαν σταδιοδρομίαν. Ἐξέλεξεν
εὐσεβῆ τινα οἰκίαν κειμένην ἐν τῇ συνοι-
κίᾳ Saint-Germain, ἀνήκουσαν εἰς τὸ
τάγμα τοῦ ἀγίου Αὐγουστίνου. Αἱ ὑψη-
λῆς τάξεως κυρίαι πρὸ τῆς μεγάλης τεσ-
σαρακοστῆς ἐκεῖ κατέφευγον. Ἐρᾶν ὅθεν
ἀπλούστατον, καὶ μάλιστα ἀρκετὰ καλ-
λαισθητικόν, τῷ κόμητι ὅπως ἡ ἀνεψία
του ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιον τοῦτο. Παρήγ-
γειλεν ἕνα ὠραιότατον ἐκ χυτοῦ ἀργύρου
Ἔσταυρωμένον, δν ἡ δεσποινὶς Δεσυνῆ
ἐπεθύμει νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ μοναστήριον.

Ἐπέσπευσε τὸ πέρας τοῦ γαμικοῦ συμ-
βολαίου. Ἡ δεσποινὶς Δεσυνῆ, συμβουλευ-
θεῖσα ὑπὸ τοῦ θεοῦ της, εἶπεν ὅτι ἐπι-
θυμεῖ ὅπως ἡ περιουσία της εἶναι ἀπὸ
κοινοῦ μετὰ τοῦ συζύγου της, διότι ἡ νέα
κόρη, φανταζομένη χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ
Σεβεράκ, ἠθέλησε νὰ τῷ ἀσφαλίσῃ μεγά-
λην περιουσίαν. Ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ δὲ
τοῦ Φροσσάρ, ἐνώπιον τῆς Λευκῆς, οὗτος
ἔλαβε γνῶσιν τῶν προθέσεων τῆς Λευκῆς.
Ἠγέρθη ζωνρῶς, καὶ ἀποποιηθεὶς τὴν
γενομένην αὐτῷ εὐνοίαν, εἶπεν ὅτι συζεύ-
γνυται μόνον ἐπὶ τῷ ὄρῳ ἅπασα ἡ περι-
ουσία νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν συζυγίαν του. Ἡ
δεσποινὶς Δεσυνῆ, ἀκούσασα τὸν Πέτρον
διαμαρτυρόμενον ἐναντίον τῶν γενναίων
διαθέσεων, ἃς εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ συλλαβῇ,
ἠρυθρίασε. Ἠσχύνθη σκεφθεῖσα πρὸς στιγ-
μὴν ὅτι ὁ Σεβεράκ ἠδύνατο νὰ δεχθῇ δῶ-
ρον, τὸ ἥμισυ τῆς προικῆς. Ἐφοβήθη μὴ
τὸν προσέβαλε. Ἐβρίσεν ἕν δειλὸν βλέμμα
ἐπὶ τοῦ νεανίου, καὶ ἐμειδίασεν αὐτῷ
κατηφῶς. Ἦκουσε μὲ κεφαλὴν κεκυφίαν
τὴν μακρὰν καὶ κολακευτικὴν ἀπαρίθμη-
σιν τῆς κολοσσιαίας περιουσίας της, γενο-
μένην ὑπὸ τοῦ Φροσσάρ, ὅστις προσέθη-

κεν ὅτι ὁ σύζυγος δὲν ἔχει ἰδίαν τοιαύτην,
διότι, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του,
παρήτησε τὸ μέρος τῆς κληρονομίας του
ὑπὲρ τῆς μητρός του. Εἶδε τὸν Πέτρον
σοβαρὸν ἐπὶ τῆς ἔδρας του. Ἦτο τοιοῦ-
τος οἷον πάντοτε ὠνειροπόλησε· πτωχὸς
καὶ ὑπερήφανος. Ἐγένετο αὐθις δι' αὐτὴν
ὁ Σεβεράκ τῆς ἄλλοτε, ὁ κλαύσας μετ'
αὐτῆς, ὁ λατρευθεὶς ὑπ' αὐτῆς. Τὸ πᾶν
παρεδόθη εἰς λήθην, τὸ ἔγκλημα αὐτοῦ,
ἡ θλίψις αὐτῆς. Τῇ ἐπαύριον, ἐκλείετο ἐν
τῷ μοναστηρίῳ τῶν Αὐγουστίνων.

Ἠλπίζεν ὅτι ἡ σιγὴ καὶ ἡ γαλήνη τῆς
εὐσεβοῦς ταύτης οἰκίας θὰ ἐνήργουν εὐ-
νοϊκῶς ἐπὶ τοῦ πνεύματός της καὶ θὰ τῇ
ἀπέδιδεν ἅπαν τὸ ἡθικὸν αὐτῆς σθένος.
Πλὴν μᾶτην! Καθὼς κατόπιν ὑπερμέτρου
καμάτου τὸ σῶμα ὑπὸ τῆς μαλακῆς κλί-
νης ἐκνευρίζεται καὶ δὲν δύναται νὰ εὕρῃ
ἀνάπαυσιν, οὕτω καὶ ἐν τῇ ἀκίνησίᾳ τῆς
μοναστηριακῆς ἐκείνης ὑπάρξεως. Ἡ Λευ-
κὴ, ἀποσπασθεῖσα τῆς τύρβης τοῦ κοσμι-
κοῦ βίου, ἐν τῇ μοναξίᾳ τοῦ κελλίου της,
εἰς ἐκυτὴν κατοπτριζομένη, παρεδόθη
ἅπασα εἰς τὰς ἀναμνήσεις της. Ἠθέλησε
νὰ προσευχηθῇ, προσεπάθησε λοιπὸν νὰ
ἐπανεύρῃ εὐδαίμονας τινὰς ἐκστάσεις, ν'
ἀπορροφηθῇ ἐν τῇ ἰδέᾳ τοῦ Θεοῦ. Ὑψώ-
σε τὴν ψυχὴν της πρὸς τὸν οὐρανὸν μετὰ
περιπαθοῦς ζήσεως, ἀλλ' ἀπαύστως ἐπα-
νέπιπτεν ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ ἔρως εἶχε δέσῃ
τὰς πτέρυγας της.

Ἐκλαυσε πικρῶς τὴν ἀπελπισθεῖσαν
ἡρεμίαν της. Ἀφοῦ οὔτε πρὸ τοῦ βωμοῦ
δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ τὸν Πέτρον, θὰ
ἔξῃ λοιπὸν εὐδαίμων μετ' αὐτοῦ, ὅτε θὰ
εὐρίσκετο παρ' αὐτῷ. Προσεκάλεσε τὸν
ἐξομολόγον καὶ ἠνέφξεν αὐτῷ τὴν καρ-
δίαν της. Ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἐπεδοκίμασε
τὴν διαγωγὴν της, καθησυχάσας αὐτήν.
Τῇ ὑπέδειξεν ὅτι τὸ μέλλον θὰ ἦτο κάλ-
λιον, ὅτι ὁ σύζυγός της θὰ παρείχεν αὐτῇ
ἐχέγγυα σταθερώτατα, ὅπως ἐξαγνίσῃ τὸ
ἔγκλημά του.

[Ἔπεται συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΞΕΛΑΘΗ

Ο Α' ΚΑΙ Β' ΤΟΜΟΣ

ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ

ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ:

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Οἱ δύο οὔτοι τόμοι, ἀπαρτιζόμενοι ἐξ 80 φυλλαδίων

ΤΙΜΩΝΤΑΙ:

(ἐλευθεροὶ ταχ. τελῶν)

Διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δραχμαὺς 4. Διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φράγκα ἡρ. 5.